

отъ по рано съ Атала (при Филип-па съ Пармениона) въ Мала Азия, то всичкитѣ сили, съ които Александръ се готвилъ да почне войната, която трѣбвало да рѣши сждбата на тогавашния свѣтъ, съставлявали не по вече отъ 40.000 души! Но тѣзи четиридесетъ-хилядна армия била съставена повечето отъ най отборнитѣ македонски и грѣцки войски и лично прѣдвождана отъ Александра. Отъ тѣхъ македонскитѣ войски (12 хилядната фаланга и 1500 души тѣжка конница) съставлявали най добрата и надѣжна часть и главната сила на армията. Доста добра била тѣй сжщо и тессалийската конница (1.500 души). Въ грѣцкитѣ войски, които влизали въ състава на армията, Александръ запазилъ собственото имъ въоръжение и устройство, съ исключение на 600 души най видни младежи отъ разнитѣ грѣцки републики, които взелъ въ видъ на заложници и ги въоръжилъ както македонската тѣжка конница, като ги присѣдинилъ къмъ тѣзи послѣдната, съ тѣзи само разлика, че тѣ не се ползували съ неговото съобщество. Флотата на Александра състояла отъ 160 триреми и голѣмъ брой товарни кораби отъ разни голѣмини.

Похода отъ Македония до Сестосъ билъ извършенъ съ извънрѣдна бързина: на 20-ия день Александръ се намиралъ вече въ Сестосъ и щомъ пристигналъ тамъ веднага прѣкаралъ войскитѣ си съ флотата прѣзъ Хеллеспонтъ и ги расположилъ на станъ близо до Абидосъ — безъ всѣкакво отъ страна на персийцитѣ съпротивление.

Персийцитѣ още отдавна знаели за намѣренията на Александра, но не взели никакви мѣрки нито да въспрѣпятъ на прѣминуването му прѣзъ морето, нито пъкъ за отбрана на западнитѣ брѣгове на Мала Азия. Персийскитѣ управители на

приморскитѣ области на тѣзи брѣгове и не помислювали даже да употребятъ съ тѣзи цѣль нито прѣвсходящата по силитѣ си персийска флота, нито събранитѣ отъ тѣхъ при Зелия (градъ, който лѣжалъ въ прѣдѣлитѣ на стара Трояда на ю.-з. отъ Кизикъ), 20,000 души грѣцка наемна пѣхота подъ началството на родосчанина Мемнона и 20.000 души азийска конница, а допуснали Александра не само безпрѣпятственно да прѣмине прѣзъ Хеллеспонтъ, но и спокойно да се расположи на станъ на Малоазийския брѣгъ. Въ командването на персийскитѣ войски нѣмало никакво единство, понеже то било раздѣлено между Мемнона и шестъ персийски военачалници. Следъ прѣминуването на Александра тѣ се събрали на свѣтъ. Мемнонъ, единичкия способенъ и знающъ между тѣхъ, прѣдложилъ — на сушата да се избѣгва влизането въ общъ бой съ македонцитѣ, които имали по многобройна пѣхота и били лично прѣдвождани отъ царя си, тогазъ когато Дария нѣмало при персийскитѣ войски, — да се испотжпчатъ ливадитѣ, да се истрѣби жетвата, даже да се разорятъ приморскитѣ градъве, съ една дума — да се опустоши страната и да се лиши Александръ отъ срдства за храна и отъ възможность да продължава войната. А по море той свѣтвалъ да се дѣйствува по най рѣшителенъ настъпателенъ начинъ, да се нападне съ персийската флота Гърция и Македония, да се подбудятъ тѣ на въстание, да се отрѣжатъ на Александра съобщенията съ тѣхъ и съ това да се принуди той да се върне за защитата имъ. Александръ напълно оцѣнилъ тѣзи мждро прѣдначертани дѣйствия; но невѣжитѣ и своекористни персийски прѣдводители отхвърлили това прѣдложение едни, защото го намирали противно на достойн-